

ся позапирвахъ, и въ очи-ты имъ ся видяше нѣкакво въсхы-
щеніе и умилность и нѣкакъвъ си молитвенъ изразъ, като
да хвалятъ Бога, гдѣ-то така прѣкрасно е сътворилъ свѣта.

Ала накъ прѣкрасны ли бѣхъ оныя мѣста, прѣзъ кои-то
прѣминувахъ! Слѣдъ всякъ крачкъ все пѣ-новъ и пѣ-чуденъ
изгядъ имъ ся показваше, на кой-то прѣдній бѣше като зав-
вѣса, коя-то ся поддвигаше заедно съ пѣтници-ты на на-
прѣдъ. Една завѣса слѣдъ другъ ся намѣщаше, единъ изгядъ ся
осланиаше на други. То бѣше едностайна панорама отъ
планины, коронясаны съ бърда, испросѣчени съ лѣжы и
накычены съ шумъ, и раскошны долины, посланы съ ки-
лимъ отъ цвѣтны лѣжови (ливады), по кои-то като сре-
брюспенны змиі ся выжтъ потоцы, още и голѣмы рѣкы.
Тукъ е пукнала стѣна като саморастъ, пепелива, кат' че ъ
е опжрилъ огнь, кой-то нѣгога-си е бухтѣлъ исподъ неѣ,
лизалъ ъ е съ своя пламкъ — гола, исполинска. Тамъ е
искочила величественна пирамида съ зеленъ вѣнецъ долу,
а съ свѣтелъ калпакъ на връха, кой-то ся гяда отдалѣчъ
като шлемъ, а тъмни-ти облаци надъ него като гърдъ че-
ленкъ. Тукъ ся отцѣпилъ оттрѣгъ, та задъ него гядаха
то купове отъ стѣны, то градове, то широки равнины, то
мгловито — синкава долина, въ коѣ-то предмети-ти ся ви-
дятъ увыти въ тъмъ. Такыва слики и прилики сѣ безъ край.

Тая страна ся наричала тогасъ *Емъ*. Днесъ ъ нари-
чямы *Балканъ, Стара-Планина*.

Като пишѣ за неѣ, смѣѣ да рѣкъ, че е прѣкрасна,
защо-то наистина е прѣкрасна. Наистинѣ, тя ще да е
была така още пѣрвый день, кога-то е излѣзла изъ Бо-
жи-ти рѣцѣ, а камо ли прѣди шесть вѣкове. Видѣлъ съмъ
ѣ, и чудилъ ѣ съмъ ся. Чудилъ ѣ съмъ ся като любопытенъ
пѣтникъ, а обикнѣлъ съмъ ѣ като любитель. И усѣщамъ ся,